

Слід пам'ятати, що інформацію, яка міститься в портфоліо, можуть бачити та використовувати учителі, батьки та інші учасники навчально-виховного процесу, але робити це можна тільки зі згоди власника портфоліо.

Описані зміст і структура учнівського портфоліо з хімії сприяють представленню індивідуальних досягнень школяра, що відповідає завданням компетентнісного підходу до навчання.

Список використаних джерел:

1. Новикова Т.Г. Портфоліо в профільному обученні (анализ зарубешного опыта) / Т.Г. Новикова, М.А. Пинская, А.С. Прутченков, Е.Е. Федотова // Профильная школа. – 2005. – № 3. – С. 45–56.
2. Онопрієнко О.В. Портфоліо як засіб контролю результатів навчання учнів на засадах компетентнісного підходу [Електронний ресурс] / О.В. Онопрієнко // Психолого-педагогічні проблеми сільської школи : зб. наук. пр. Уман. держ. пед. ун-ту імені Павла Тичини. – Умань, 2010. – Вип. 34. – Режим доступу: http://abc-lab.ucoz.ua/_ld/0/18.doc (дата звернення: 21.10. 2013). – Назва з екрана.

ГУМАНІСТИЧНІ ЗАСАДИ СТВОРЕННЯ СУЧАСНОГО ВИХОВНОГО ПРОСТОРУ

Шмалей С.В.
(Київ, Україна)

Створення сучасного виховного простору у системі дитячих оздоровчих центрів є цілеспрямованим процесом організації умов культурно-дозвілевої, спортивно-оздоровчої, творчої, громадської діяльності кожної дитини, що визначається потребами та інтересами особистості. Підґрунтям такої побудови вбачаються гуманістичні засади виховного процесу, які відображають єдність соціальної та особистісної детермінанти, значення культурно-освітнього середовища для розвитку особистості.

Формування цілісного виховного середовища спирається на інтеграцію гуманістичного, системного, особистісно-діяльнісного, соціалізуючого, аксіологічного, етнопедагогічного, компетентнісного підходів [1, с. 4].

Зазначені підходи полімодально характеризують ємність та сутність виховного простору. Гуманістичний підхід визначає відношення до особистості учня як до абсолютної цінності, передбачає наповнення гуманістичними ідеями змісту, педагогічних технологій, взаємовідносин., орієнтує учасників на рівні можливості отримання освітніх та оздоровчих послуг. Системний підхід дозволяє організувати виховний простір як складну ієрархізовану, дисипативну соціально-педагогічну систему в єдності та взаємозв'язку складових компонентів, а також середовища існування. Особистісно-діяльнісний підхід, системоутворюючим стрижнем якого є особистість як суб'єкт, її розвиток та саморозвиток.

Соціалізуючий підхід визначає соціально-виховну діяльність як багатовимірну та відкриту соціальну систему, яка спрямована на забезпечення соціалізації учнів та особистісне самовизначення.

Аксіологічний підхід орієнтує на побудову соціально-виховної діяльності як процесу засвоєння та прийняття цінностей.

Етнопедагогічний підхід враховує багатонаціональність регіонів визначає єдність загальнолюдського, національного та індивідуального при вихованні дитини в конкретному соціокультурному середовищі.

Компетентнісний підхід у соціально-виховній діяльності акцентує увагу на формуванні компетенцій, які забезпечують успішну соціалізацію.

Соціально-виховна діяльність реалізується, виходячи з наступних принципів: гуманістичної орієнтації, індивідуалізації виховання; єдності; цілісності та взаємозв'язку

компонентів діяльності; цілеспрямованості; корпоративності; гармонізації загальнолюдських та національних цінностей; толерантності; пріоритет профілактичних заходів, подійності [2, с. 12].

Принцип гуманістичної орієнтації соціально-виховної роботи передбачає формування шанобливого ставлення до кожної людини, а також забезпечує свободу совісті, віросповідання та світогляду вихованців. Принцип індивідуалізації виховання учнів полягає у визначенні індивідуальної траєкторії соціального розвитку кожної дитини, включення учнів у різні види діяльності, розкриття можливостей особистості у позаурочній роботі, надання перспектив кожному для самореалізації. Принцип єдності, цілісності, взаємозв'язку компонентів соціально-виховної діяльності визначає вплив на особистість через систему цілей, взаємозв'язку виховання та самовиховання, різноманітність напрямів, комплекс методів та виховних засобів. Принцип цілеспрямованості відображає вибір головного напрямку виховної діяльності та підпорядкування тактики та добір технологій. Принцип корпоративності характеризується засвоєнням корпоративних цінностей: відданістю та готовністю відповідати стандартам закладу, вимогливістю щодо власних дій, здатністю до змін в контексті сучасності та конкурентності. Принцип гармонізації загальнолюдських та національних цінностей актуалізує взаємозв'язок та взаємозалежність змісту соціально-виховної роботи у виховному закладі з інтересами різних національностей або соціальних угруповань. Принцип толерантності реалізується шляхом розуміння та прийняття учнями інших культур, поведінки людей відповідно до соціальних, нормативно-правових та моральних положень та законів. Принцип пріоритету профілактичних засобів та заходів у соціально-виховній діяльності спрямований на попередження негативної поведінки, виявлення та усунення причин та умов формування проблемних дій та станів. Принцип проєктності передбачає активне залучення проєктних технологій у соціально-виховній роботі, які забезпечують співробітництво учнів при реалізації соціальних практик. Принцип подійності реалізується у виховному просторі закладу, який сповнений особистісно та соціально значимими освітніми, оздоровчими, виховними подіями, що формує цінності в процесі усвідомленої ціннісно-творчої життєво перспективної діяльності.

Отже, комплекс визначених підходів сприяє впровадженню стратегії виховної діяльності та зумовлює тактику дій у виховному просторі освітньо-оздоровчого закладу.

Список використаних джерел:

1. Бех І.Д. Виховний простір: організаційно-змістовні орієнтири. – Гірська школа українських Карпат, 2013, №10. – С. 3–14.
2. Червинська І.Б. Технологія організації виховного простору загальноосвітньої школи першого ступеню. – Івано-Франківськ: Симфонія Форте, 2015. – 60 с.

ПЕДАГОГІЧНА МАЙСТЕРНІСТЬ У ВИКЛАДАННІ ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН

Антонець М.О. (Буча, Україна)
Антонець О.А. (Полтава, Україна)

Формування професійної готовності викладача закладу вищої освіти до інноваційної діяльності відбувається на основі певного рівня його педагогічної майстерності. Сучасні вимоги до якості навчання студентів підтверджують необхідність удосконалення професійної майстерності викладача.

М. Ярмаченко визначає педагогічну майстерність як «високе мистецтво навчання і виховання, що доступне кожному педагогові, який працює за покликанням і любить учнів. Педагог-майстер – це фахівець високої культури, який гарно знає свій предмет,